

A MUNKA ÁLDÁSA

David E. Sorensen elder

a Hetvenek Elnökségéből

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2005. márc. 6.
Brigham Young Egyetem

Szeretném kifejezni nagyrabecsülésemet valamennyi papsági vezetőnek és feleségüknek, akik ma este itt vannak velünk. Külön hálás vagyok azért, hogy Samuelson elder és nővér is jelen vannak. Hatalmas kiváltság volt Samuelson elderrel hosszú évekig együtt dolgozni a templom részlegnél. Biztosíthatom a Brigham Young Egyetem hallgatóit és a tanári kart egyaránt, hogy áldottak, amiért Samuelson elnök és nővér hozzáértő irányítása alá tartoznak.

Ma este, miközben azon gondolkodtam, hogy mit szeretnék nektek, az egyház fiataljainak mondani, az jutott eszembe, hogy nagyon sok diák van közöttetek. Az az igazság, drága fiatal barátaim, hogy mindannyian az evangélium tanulói vagyunk, nemde?

Volt egy férfi, aki az Egyesült Államok Pénzügyminisztériumában dolgozott. Az volt a munkája, hogy hamis pénzek után nyomozzon. Annyira értett a munkájához, hogy elég volt csak rápillantania egy bankjegyre és meg tudta mondani, hogy az igazi vagy hamis. Egyszer egy pénzhamisító bünszövetkezet leleplezését követő sajtótájékoztatón, az egyik riporter a következőt mondta neki: „Rengeteg időt tölthet hamis pénzek tanulmányozásával, azért, hogy könnyen felismerje azokat.”

Erre azt felelte: „Nem, soha nem tanulmányozok hamis pénzeket. Az időmet az igazi bankjegyek tanulmányozására fordítom, mert akkor a hibákat nagyon könnyű észrevenni.”

Így van ez az evangéliummal is, drága fivéreim és nővéreim. Azért vagyunk itt, hogy tanítsuk Jézus Krisztus evangéliumát. Nem szükséges a hamisat tanulmányoznunk, mert nálunk van az igazság. Miközben tanulmányozzatok az igaz egyházat, és megengeditek, hogy a Lélek munkálkodjon bennetek, tudni fogjátok, hogyan reagáljatok a különböző helyzetekre, melyekkel szembe kell néznetek. A Mormon könyvével kapcsolatban ez a fiatal misszionárius a következő gondolatot osztotta meg velem, amely az évek folyamán be is bizonyosodott. Emlékezz, hogy nem a Mormon könyve van próbára téve – hanem mi.

Ma este az egész evangélium egyik leglényegesebb alapelvéről szeretnék szólni hozzátok. A munka tanáról beszélek. Reményeim szerint, a mondanivalóm segít majd eligazodni a jelenlegi vagy jövőbeli munkátokban.

Azok, akik most végeznek a középiskolával vagy az egyetemmel, vagy már elhelyezkedtek, az alábbihoz hasonló kérdéseket tehetik fel maguknak: „Mennyi a munkaidőm? Milyen béren kívüli juttatásokat kapok? Mely ünnepnapok lesznek szabadok? Marad elég időm arra, hogy a barátaimmal legyek, vagy a hobbiimmal foglalkozzak?” Ámbár, az ehhez hasonló kérdések – amikor a szabadidőre összpontosítasz, nem pedig a munkaidőre – megakadályozhatnak abban, hogy megéless egy sokkal nagyszerűbb lehetőséget.

Isten munkája

A munka örökkévaló alapelv. Ismertek olyan személyt, aki a világ minden kincsével rendelkezik és még annál is többel, ennek ellenére mégis dolgozik? A Mennyei Atyánk! Ő is munkás. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus példamutatásukkal és tanításaikkal mutatták meg nekünk, hogy a munka fontos a mennyben és a földön. Jehova *dolgozott*, hogy megteremtse az eget és a földet. Összegyűjtötte a vizeket egy helyre, és előhozta a szárazföldet. Megteremtette a napot, a holdat és a csillagokat. Ő teremtett minden élő dolgot a tengerben és a szárazföldön. Ezután az Atya a földre helyezte Ádámot és Évát, hogy vigyázzanak rá és uralkodjanak a többi teremtményen. (Lásd 1 Mózes 1:1–28.)

A munkájuk azonban nem ért véget a teremtéssel. Az Igazgyöngyben ezt olvassuk: „ez *művem* és dicsőségem, hogy létrehozam az ember halhatatlanságát és örök életét.” (Mózes 1:39; kiemelés hozzáadva) Ebbe természetesen beletartozik minden férfi, nő és gyermek is. Az összes dolog közül, amivel Mennyei Atyánk törődhetne, Ő azt választotta, hogy örökkévaló lelkünk érdekében dolgozik – az én lelkemért és a ti lelketekért.

Jézus azt mondta: „Az én Atyám mind ez idáig munkálkodik, én is munkálkodom.” (János 5:17) Azt is mondta: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem.” (János 9:4)

A munka áldás

Nektek és nekem is van elvégzendő munkánk. Sátán megpróbálja elhíttetni velünk, hogy a munkánk érdemtelen, vagy egyáltalán nincs szükségünk a munkára. Mindkét esetben téved. Szükségünk van arra, hogy dolgozzunk. Az a feladatunk, hogy elássuk a saját szükségleteinket és gondoskodjunk a családunkról. Az önelátás hagyománya azóta tartozik az Úr módszerei közé, amióta Ádám és Éva elhagyta az Édenkertet. Az Úr azt mondta Ádámnak: „Arcod verítékével egyed kenyeredet.” (1 Mózes 3:19) Ádám és Éva a mezőn dolgoztak, hogy gondoskodni tudjanak a saját és a gyermekeik szükségleteiről. (Lásd Mózes 5:1.)

A munkának nem az az egyetlen célja, hogy ellássuk magunkat. Tegyük fel, hogy valaki óriási összegű pénzt adott nektek, vagy valami más ok miatt anyagilag önelátók lettetek. A munkára szólító parancs alól akkor sem kapunk feloldozást. Az Úr azt mondta Izráel népének: „Hat napon át munkálkodjál.” (2 Mózes 20:9) Ez a parancsolata nem tartalmaz egyetlen kivételt sem a gazdagok részére. Neal A. Maxwell elder ezt így magyarázta: „A munka mindig lelki szükséglet, még akkor is, ha vannak olyanok, akiknek a munka nem anyagi szükséglet.” (Conference Report, 1998. ápr., 50. o.; vagy *Liahóna*, 1998. júl., 41. o.)

A munka nem átok, hanem áldás; a munkával nem csupán Isten parancsolatának engedelmeskedünk, hanem feljogosítjuk magunkat arra, hogy részesüljünk Isten szabadító irgalmából. A Szabadító azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (János 14:15) Krisztus nyilvánvalóvá tette, hogy ha szeretjük Őt és vele szeretnénk lenni, akkor engedelmeskednünk kell a parancsolatainak, beleértve az Ádámnak adott, munkára szólító korai parancsolatot is.

Az Úr azt mondta az utolsó napi szenteknek a visszaállítás kezdetén: „Én, az Úr, nem vagyok megelégedve Sion lakóival, mert vannak közöttük semmittevők.” (T&Sz 68:31) Ezt követően, a 20. században, Heber J. Grant elnök, Isten prófétája azt mondta: „A munkát újra trónra kell emelni, egyháztagságunk vezérlő alapelveként!” (Conference Report, 1936. okt., 3. o.)

Gondolatok már arra, hogy mi történne akkor, ha az emberek nem dolgoznának? Működhetnének iskoláink? Működhetne a kormányunk? Lenne műsor a televízióban? Jóllehet, néha azt gondoljuk, szép lenne, ha annyi pénzünk lenne, amennyit csak akarunk, és többé nem kellene dolgoznunk, én azonban biztosíthatlak titeket arról, hogy az nem a valódi boldogság felé vezető ösvény

lenne. Az általam ismert, legnyomorultabb helyzetben lévő emberek közül néhány, valamilyen oknál fogva, nem volt képes dolgozni huzamosabb ideig.

A munka családi felelősség. Tudom, hogy néhányan távol vagytok otthonotoktól. Emlékeztetek titeket arra, hogy jelenleg a családotok munkájából származó áldásokat élvezitek. Szüleitek keményen dolgoznak azért, hogy gondoskodjanak a fizikai, lelki és érzelmi jólétekről. Nem várják, hogy valaki más átvegye tőlük ezt a felelősséget. Azt azonban elvárják, hogy *ti* is osztozzatok a terheken.

Amikor részt vettem a fiam diplomaosztóján a Harvard Business Schoolon, Kim Clark dékán, aki az egyház tagja, megkérte az első sorban ülő, egyetemi talárt viselő végzős hallgatókat, hogy nézzenek hátra a szeretteikre. Miközben a hallgatók megfordultak, Clark dékán szünetet tartott majd azt mondta: „Ha nem támogattak volna titeket családtagjaitok, akkor ma nem részesülhetnétek ebben a kitüntetésben.” Így van ez veletek is. Nagyon sokat kaptatok. Viszonzásul azt várják – vagy követelik – tőletek, hogy hasonló támogatást és szeretetet nyújtsatok saját gyermekeiteknek és családotoknak. Ez nem azt jelenti, hogy (napjaink köznyelvét használva) folyamatosan „csavarogtok”. Ahogy idősebbek lesztek, a szüleitek elvárják, hogy gondoskodjatok magatokról és legyetek önállóak.

Mindannyian osztozunk a munkában. Ne feledjétek, hogy korán kell elkezdni a gyermekeket megtanítani arra, hogy a családban tegyék meg a részüket. Azok, akik olyan otthonban nőttek fel, ahol megtanították őket dolgozni, tanúságot tehetnek arról, hogy ez milyen értékkel bír mai életükben. Sőt, a múlt csütörtökön, Samuelson elder elmesélte nekem, hogy milyen hálás édesapjának azért, hogy megtanította a munkára, és hogy feleségének is megtanították a munka fontosságát a saját szülei.

Amennyire csak lehet, az egyháztagok tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy előteremtsék az alapvető életszükségleti cikkeket – ételt, ruházatot és fedelet a családjuk számára.

Tudjuk azt is, hogy a világ egyes részein nagy nehézségekbe ütköztök, miközben gondoskodni próbáltok a családotokról. Ilyenek lehetnek a krónikus betegség, a házastárs elvesztése, egy idősebb szülő gondozása, vagy a gyermekeitek oktatásának biztosítása. Mennyei Atyánk törődik az ilyen helyzetben lévő családokkal. Meg vagyok győződve arról, hogy Ő erőt ad ahhoz, hogy tovább tudjunk haladni. Ő mindig megáld minket, ha hittel kérjük tőle.

A munka szolgálat

A munkával kapcsolatos jó hozzáállás, szokások és szakértelem a sikeres munkatapasztalatok eredménye. Hadd szemléltessem ezt! Azon a tanyán, ahol én felnőttem, a teheneket kora hajnalban kellett megfejteni. Nem számított, hogy vasárnap volt vagy karácsony, vagy bármely más ünnep. Nem számított, ha hideg volt. Az sem, ha valaki elkapta az influenzát. Az sem számított, ha sütött a nap, és az sem, ha hóvihár tombolt. Minden reggel és minden este egyforma volt – a teheneket meg kellett fejteni.

Mielőtt a bátyáimat elvitték a háborúba, többnyire ők fejték meg a teheneket. 1943-ban azonban, amikor még csak 10 éves voltam, kimentem az udvarra, ahol 10–12 tehén várt rám, hogy beengedjem őket az istállóba, ahol megfejték őket. Édesanyám és édesapám hangosan köszönni szoktak a teheneknek: „Jó reggelt! De jó látni titeket!” Be kell vallanom, hogy kislányként nem pont így éreztem a tehenek iránt.

Miután megfejtem egy tehenet, a tejet a vödörből egy 40 literes kannába öntöttem. Csak úgy feszültek fiatal izmaid, amikor kicipeltem ezeket az út mellé, hogy a tejszállító elvigye őket.

Édesapám gyakran segített nekem a tehénfejésben, és alkalmanként édesanyám is besegített. Emlékszem, hogy édesapám és édesanyám a nyolcvanas éveik végéig fejték a teheneket. Az apám nem azért fejtette a teheneket, mert elő volt írva; azért fejtette meg őket, mert szükségük volt arra, hogy megfejje őket. A kettő nem ugyanaz. Számára ezek az állatok nem csak tehenek voltak, hanem Nagy Fekete, Bözsi, Sári és Boris. Azt akarta, hogy elégedettek legyenek. Állandóan azt mondogatta, hogy az elégedett tehenek jó tejet adnak. Édesapám számára a tehénfejés – bármennyire is naivan hangzik – nem teher volt, hanem lehetőség. A tehénfejés neki nem munka volt, hanem szolgálat.

Ez az életszemlélet segített nekem, ahogy felnőttem. Segített felfedeznem azt, hogy a becsületes munka tiszteltreméltó. Néhány év múlva észrevettem, hogy a rutinszerűen elvégzett feladatok valójában magabiztosságot adnak és szakértelmet. Büszke voltam a munkámra. Senki sem érezthette velem, hogy alantas munkát végzek. Eleanor Roosevelttel szavaival: „Senki sem éreztheti veled, hogy alantas vagy a beleegyezésed nélkül.” („Points to Ponder”, *Reader’s Digest*, 1963. feb., 261. o.) Ti irányítjátok a viselkedésedeteket – különösen ti fiatalok –, a munkához való hozzáállásotokban. A magabiztosság

és hozzáértés igazán a hasznatokra válhat – az osztályteremben, a közösségekben vagy a munkátokban.

Ne teherként gondoljunk napi munkánkra, hanem úgy tekintsünk rá, mint lehetőségre. Az apám tanított arra, hogy így tekintsek a tehenekre. Ezek a tanítások egész életemben velem maradtak, és amilyen gyakran csak lehet, kilátogatok a tanyára és felidézem az emlékeket.

Gondoljatok bele! Ha az édesapám célra lelt néhány tehenben, mi is képesek leszünk célt találni a munkánkban.

Tanuljátok meg szeretni a munkát!

Az élet élvezetére az egyik legjobb módszer az, hogy megtanuljuk szeretni a munkát. A felségem, Verla, a legjobb példa erre. Tíz éves volt, amikor dolgozni kezdett beteges nagynénjénél, Bertha néninél, ahol mosogatott és kitakarította a házat. Ő azóta is dolgozik. Élete különböző szakaszaiban különféle munkákat végzett. Kitűnő tanuló volt, elsősöket tanított néhány évig, felnevelte hét gyermekünket, tagja volt a szülői munkaközösségnek és a helyi iskolai bizottságnak, dolgozott a missziós területen, több száz egyházi beszédet mondott, rengeteg közösségi szervezetnek volt a tagja, és dolgozott önkéntesként.

Ezek közül néhányat a világ banálisnak tekint, ilyen például egy nagy háztartás elvezetése. Volt olyan munkája, amikor továbbképzésekre járt, és volt olyan is, amikor az evangélium tanítására tett erőfeszítéseket. De bármi is volt a feladata, ő minden tőle telhetőt megtett annak érdekében. Örömet lelte a munkájában. Éppen ma mondta nekem, hogy reméli olyan lesz majd, mint Vera nagynéni, aki 90 éves korában azt mondta, hogy reméli soha nem lesz túl öreg ahhoz, hogy dolgozhasson. Az ismerőseim közül azok a legboldogabbak, akik élvezik a munkájukat – bármi is legyen az.

Talán még emlékeztek arra a történetre, amely jól ábrázolja, hogy a munkához való hozzáállásunk mekkora különbséget jelent.

„Egy utazó elhaladt egy kőbánya mellett, ahol három embert látott dolgozni. Megkérdezte mind a hármat, hogy mit csinálnak. A három ember válasza felfedte az ugyanazon munka iránt tanúsított különböző hozzáállásokat.

„Követ vágok” – felelte az első ember.

A második így válaszolt: „Három aranyat keresek egy nap.”

A harmadik ember mosolygott, majd azt mondta: „Segítem felépíteni Isten házát.”

Emlékezzetek a régi mondásra: „A hozzáállásod határozza meg, hogy milyen magasan állsz.”

Elegendő célt kell találnunk a munkánkban, bármi is legyen az. Istent tudjuk szolgálni bármely becsületes munkával. Benjámin király, a nefita próféta azt mondta: „Hogyha felebarátotokat szolgáljátok, azzal Istent szolgáljátok.” (Móziás 2:17) Még akkor is Isten gyermekeit segítjük, ha munkánkkal egyszerűen a saját családunk szükségleteit segítjük kielégíteni.

Az Úr nem örül a lusta és dologtalan embereknek. Azt mondta: „Henyélőnek nincs helye az egyházban, csak ha megbánja vétkét, és megjavul.” (T&Sz 75:29) Azt is megparancsolta: „Ne henyéld, mert az, aki henyél, se a kenyerét ne egye, se a ruháját ne hordja a dolgozónak.” (T&Sz 42:42)

Az egyház korai időszakától fogva a próféták azt tanították az utolsó napi szenteknek, hogy legyenek függetlenek és önellátók, és kerüljék a semmittevést. Az igaz utolsó napi szentek önként nem helyezik a saját magukról való gondoskodás terheit másokra. Fiatal barátaim, döntenetek kell, itt és most, hogy a saját körülményeitekhez mérten, egész életetekben önellátóak lesztok!

Ti, fiatal nők, már most anyák vagytok, vagy később azok lesztek, és abban az áldásban részesülhettek, hogy hosszú éveket otthon maradhattok a gyermekeitek nevelve. Vannak közöttetek olyan nőtestvérek is, akik nem lehetnek anyák, vagy ha azok is, nem tudnak otthon maradni főállásban. Arra buzdítalak titeket fiatal nők, hogy a körülményektől függetlenül, kövessétek a próféta tanácsát és műveljétek magatokat, amennyire csak lehet. A műveltség önmagában érték. A műveltség biztonságérzetet ad, ha otthon maradtok gyermekeket nevelni. Ha a jövőben fizetett állásokat lesz, általában azt lehet mondani, hogy a műveltség jelentőségteljesebb és kifizetődőbb munkát tesz lehetővé.

A munkánk legyen tisztességes és legyen érdemes célja. Mennyei Atyánk nem boldog akkor, amikor gonoszsággal vagy semmittevéssel szerzünk hasznot. Spencer W. Kimball elnök ezt így fogalmazta meg: „Erősen azt érzem, hogy [mindazok], akik munkabért vagy fizetést fogadnak el és cserébe nem adnak [tisztességes] időt, energiát, áldozatot és szolgálatot, piszkos pénzt kapnak.” (Conference Report, 1953. okt., 52. o.) Elég kemény szavak, nemde? Azt is mondta, hogy az a pénz, amit gonoszsággal és semmittevéssel szereznek – például a lopással; szerencsejátékokkal, ideértve a lottót is; tisztességtelen haszonszerzéssel;

kábítószerek forgalmazásával; a szegények sanyargatásával; és ehhez hasonlókkal – az bizony piszkos pénz.

Kimball elnök elmagyarázta a különbséget a tisztességes munka és a gonosz munka között:

„A tiszta pénz egy teljes napi becsületes munkáért járó fizetés. A hithű szolgálatért nyújtott méltányos juttatás. Az eladott árucikkek, áruk vagy szolgáltatásból származó tisztességes haszon. Azokból a tranzakciókból származó bevétel, melyekből minden fél profitál.

A tisztességtelen haszon ... a lopással, rablással, ... szerencsejátékokkal, ... bűnös munkával, ... vesztegetéssel, és az uzsorával szerzett pénz.” (Conference Report, 1953. okt., 52. o.)

Manapság rengetegen vannak, akik könnyű pénzszerzéssel csábítgatnak, rövidebb utakat ajánlva a gazdagsághoz és a könnyű élethez. Állandóan hallunk róluk. Ezek az ajánlatok illúziók, és a próféták folyamatosan azt tanácsolták, hogy ne essünk bele a „könnyen szerzett pénz” csapdájába. Nem szabad elvesztenünk a józan ítélőképességünket, amivel mérlegelhetjük a kockázatokat és a hasznot, és amivel megértjük az élet igazi értelmét!

A hétköznapi világban nagyon sokan vannak, akik lelkileg érzéketlenek, mert csak a testre gondolnak. Próbáljátok meg elkerülni őket! Milyen tragikus lenne, ha a munkánk miatt azokkal kerülnénk kapcsolatba, akik elpusztítanak minket lelkileg. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Márk 8:36) Az Úr azt mondta nekünk, hogy az „érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.” (1 Korinthusbeliek 2:14)

Természetesen meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt a munka, a pihenés és a szórakozás között. Munka nélkül nincs értelme a pihenésnek és a szórakozásnak. Van egy közmondás: „Semmit sem csinálni a legnehezebb munka.” Pihenni nem csak kellemes és szükséges, de nekünk megparancsolták, hogy pihenjünk a szombat napján. (Lásd 2 Mózes 20:10.) Azoknak, akik megtartják a szombat napot, az Úr megígérte, hogy övék „lesz a föld bősége”. (T&Sz 59:16)

Néhányan tudjátok, hogy Sorensen nővér és én pár évet Ázsiában töltöttünk. Ott hallottunk egy régi közmondást: „Válassz olyan munkát, amit szeretsz, és soha többé egy napot sem kell dolgoznod az életeden!” Szerintem, ez többnyire csak vágyalom. Nem akarok lehangelő lenni. A valóság azonban az, hogy a munka

nem mindig magától értetődően szeretni való. Úgy gondolom, Thomas S. Monson elnök tanácsa sokkal helyénvalóbb mondás. Ezt mondta: „Válaszd meg a szerelmedet; szeresd választottadat!” (Conference Report, 1988. okt., 82. o.; vagy *Ensign*, 1988. nov., 71. o.) Ő a házasságról beszélt, de szerintem ez a tanács vonatkozik a választott szakmákra is. Válassz olyan munkát, amit szeretsz, utána pedig szeresd, amit választottál!

Ezzel azt szeretném mondani, hogy nagyon sok ember ragad le annál a gondolatnál, hogy munkájának sokkal kifizetőbbnek, sokkal feltűnőbbnek, vagy legalábbis kevésbé monotonnak kellene lennie. Amikor nehezebbé válik az élet – ami elkerülhetetlenül be is fog következni – azt kezdik gondolni, hogy a választott munkájuk nem igazán olyan, mint amilyennek gondolták. Kezdek elhinni, hogy a szomszéd kertje mindig zöldebb. Ezek az emberek szokták azt mondani: „Bárcsak orvosnak tanultam volna, és nem jogásznak, most egy remek orvos lehetnék!” Vagy talán ezt: „Bárcsak enyém lenne az a befolyásos munka! Ha hozzá hasonló vezető lennék, keményen dolgoznék, jól bánnék az emberekkel és sikeres lennék.”

Azok az emberek, akik nem tudnak kiszakadni ebből a kerékvágásból, gyakran nagyon nehezen érik el a kiválóságot, *bármilyen* is legyen a foglalkozásuk. Megtetszik nekik a karrier, de azonnal kiábrándulnak a kicsi és egyszerű dolgok miatt, majd végül feladják és kergetni kezdik fantáziájukat, bárhová is vezeti őket. Munkahelyről-munkahelyre vándorolnak, és soha nem maradnak elég ideig ahhoz, hogy kiváló eredményt érjenek el. (Ha valakit zavarnak a megjegyzéseim, kérem bánja meg a bűnét!)

Amint kiválasztottad a munkádat, szeresd! Nincs tökéletes munka. Minden munkának vannak kihívásai és keserves napjai. A házassághoz hasonlóan, a siker és a kiválóság eléréséhez hosszú évek *elkötelezett* és *kitartó* munkája szükséges.

Hadd mondjak erre egy példát! A következő munkával kapcsolatos meglátást Michelangelo, a virtuóz festő és szobrász osztotta meg. Azt mondta: „Ha az emberek tudnák, hogy milyen keményen kellett dolgoznom ahhoz, hogy mesteri képességekre tegyek szert, akkor már nem tetszene nekik annyira.” Néhányan talán már saját szemetekkel is láttátok Michelangelo ragyogó munkáját. De hányan gondolkoztunk el azon a kimerítő, monoton munkán, amellyel kifaragta Dávid szobrát abból a szilárd márványdarabból. És amellyel megteremtette Dávid 4 méteres szobrát! És bizonyos, hogy Michelangelónak nem ez volt az első szobra. Kétségtelenül sok száz és ezer

szobron dolgozott, mielőtt képes volt megteremteni ezt a mesterművet. Nem lett volna tragikus, ha Michelangelo úgy döntött volna az első néhány kimerítő, márványfaragással eltöltött éve után, hogy ez túl nehéz, túl monoton és unalmas, és sokkal inkább lenne író? Az irónia abban rejlik, hogy ha változtatott volna, hamarosan rájött volna, hogy az írás is ugyanolyan kimerítő és unalmas tud lenni.

Sikeresebbek lehettek, ha az adott munka hibái, és a mindennapok kicsi és egyszerű dolgai ellenére lelkesen dolgoztok. Inkább a jelen karrieretekre összpontosítsatok és álljatok ellen a „folyton kutató szemek” kísértésének. Sőt, vagyok annyira bátor, hogy azt mondjam, igazából nem az számít milyen munkát választotok. Viszont megígérem nektek, hogy ha megmaradtok a munkátoknál és azt igyekeztek kiválóan végezni, hatalmas sikereket fogtok elérni, és *végül jobban megszeretitek munkátokat*, mint azt valaha gondoltátok volna.

Jótanácsok

Hadd tanácsoljak néhány egyéb dolgot!

Mindenek előtt, dolgozzatok keményen, hogy kijöjjetek másokkal! A megoldás részei legyetek, ne a problémának! Világosság legyetek, ne bírák! A tanulmányok azt mutatják, hogy az emberek nem azért vesztik el a munkájukat, mert hiányzik a kellő tudásuk, vagy a szakértelmük. Sokkal gyakrabban az okoz nehézséget, hogy nem tudnak kijönni más emberekkel. Tudatában vagyok annak, hogy nem tehettek mindig mindenkinek a kedvére, de gyakran tudtok sok ember kedvére tenni – különösen, ha az egyik ezek közül a főnökötök.

Másodszor, emlékezzetek arra, hogy az emberek ritkán fejlődnek, ha csak a saját mércéjükkel mérik magukat! Biztosíthatlak benneteket, hogy sokkal többet fejlődtem az életemben és a munkámban mások kritizáló megjegyzéseitől, mint dicséréteitől. Tanuljátok meg alkalmanként mások mércéjével megmérni magatokat! Ha a főnökötök azt mondja, hogy könnyen váltok ingerültté, vegyétek komolyan! Ha a házastársatok szerint túlságosan könnyen váltok ingerültté, és a barátaitok szerint is túl könnyen váltok ingerültté, akkor valószínűleg túl könnyen váltok ingerültté. Amikor ilyen visszajelzést hallotok, figyeljétek oda, mielőtt elutasítjátok! Elemezzétek! Mérlegeteljétek! Szerintetek megérett az idő a változtatásra? A kritikák ellenére, tanuljátok meg kijönni a többi emberrel! Ha ki akartok jönni velük, megtehetitek.

Harmadszor, legyetek optimisták! Ne fogadjátok el a pesszimizmust, különösen akkor ne, ha személyesen nektek szánják! Ne fogadjátok el a pesszimista állításokat Mennyei Atyátokról! Vegyétek figyelembe az eredetüket – ezek Sától származnak. Ne fogadjátok el pesszimista megjegyzéseket az egyház vezetőiről vagy az egyház intézményéről! Meg kell dolgozni Sátán üzeneteinek elutasításáért, ez a munka azonban boldogsághoz vezet.

Egy gondolat a visszatért misszionáriusoknak: ne adjátok fel az alapelveket, szokásokat vagy nagyszerű tapasztalatokat, melyeket a missziótokon tanultatok! Ne hanyagoljátok el a megjelenéseket sem! A Fivérek nem várják el tőletek, hogy nyakkendőt, fehér inget és sötétkék öltönyt viseljetek most az iskolában. Azonban legyetek ápoltak, ahogy azt a missziótokon tanultátok! Öltözzetek a sikerhez! Személyes szokásaitok tükrözzék a tisztaságot, méltóságot és az evangélium alapelveit, melyeket még fiatal misszionáriusként tanítottatok! Ez hasznokra lesz majd a munkahelyeteken.

Összegzés

Az üzenetem ma este két megállapítással összefoglalható. Az első David O. McKay elnöktől származik. Ezt mondta: „Ismerjük fel, hogy a munka kiváltsága ajándék, a munkához való erő áldás, és a munka szeretete siker.” (*Pathways to Happiness* [1957], 381. o.)

A második a mi hőn szeretett, élő prófétánktól, Gordon B. Hinckley elnöktől származik: „A munka nagy részét a világon nem a zsenik végzik. Azt olyan hétköznapi emberek végzik, akiknek kiegyensúlyozott az életük, akik megtanultak rendkívüli szorgalommal dolgozni.” („Our Fading Civility”, Brigham Young Egyetem avatási nap, 1996. ápr. 25., 15. o.) Kedves fivéreim és nővéreim, az biztos, hogy utatokon lesznek kiábrándulások és csalódások.

Orson F. Whitney így vigasztal minket:

„Semmilyen elszennvedett fájdalom és semmilyen átélt megpróbáltatás sem vész kárba. A tanulásunkat szolgálja, olyan tulajdonságok kifejlesztését, mint például a türelem, a hit, az erő és az alázat. Minden, amit elszennvedünk és amit eltűrünk – különösen akkor, ha türelemmel viseljük –, építi jellemünket, megtisztítja szívünket, kitérítjük lelkünket, továbbá gyengédebbé és jószívűbbé tesz minket, még érdemesebbek leszünk arra, hogy Isten gyermekének neveztesünk, ... és a fájdalom és szenvedés, fáradozás és nehézségek által történik az, hogy részesülünk abban a tanításban, aminek

a megszerzéséért ide jöttünk, és ami egyre hasonlóbba tesz minket Mennyei Atyánkhöz és Anyánkhöz.” (Idézve: Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* [1972], 98. o.)

Az Úr alázatos szolgáljaként megígérem nektek, és egyben megáldalak titeket, hogy miközben azon munkálkodtok, hogy betartsátok azokat a normákat, melyeket az Úr alapozott meg a szentírásokban és a prófétái által, miközben tanultok, imádkoztok, miközben fizetitek a tizedet és a felajánlásaitokat a munkával keresett pénzetekből, sikerek lesztek az életetekben és a mindennapos munkátokban is. Jobban fogtok dolgozni. Hatékonyabban fogtok dolgozni. Eredményesebben fogtok dolgozni. Mindez azért lesz így, mert az Úr Lelke veletek lesz, segíteni fog nektek és megerősít titeket.

Most szeretném átadni nektek Hinckley elnök, a mi szeretett prófétánk, üdvözlését. Nem olyan régen, a saját tagjaihoz intézett beszédében, Hinckley elnök azt mondta: „A dolgok nem mennek olyan rosszul, mint néha azt gondoljuk... Nagyon optimista vagyok az egyházat illetően. Hatalmas derűlátással tekintek az egyház fiataljaira. Nem kell félnünk! Semmitől sem kell félnünk, ha az evangélium szerint élünk, ha a döntéseinket az evangélium fényében hozzuk, ha letérdelünk és az Úrtól felvilágosítást, megértést, útmutatást és bátorságot kérünk, nem kell félnünk!”

Nos, drága fiatal barátaim, szeretném ma bizonyágomat tenni nektek. Én hiszek ebben az egyházban. Hiszek Jézus Krisztusban. Hiszek abban, amit mondott. Hiszek abban, amit a nefitáknak mondott: „Én teremtettem az eget és a földet, és mindent, ami azokon van. Én kezdettől fogva az Atyával voltam.” (3 Nefi 9:15) Tudom, hogy Ő Elohim Fia, annak az Atyának, aki teremtette Ádámot és Évát. Tudom, drága fiatal barátaim, hogy Ő, a Fiú, Máriától született a júdeai Betlehemben. Tudom, hogy Máté írásának megfelelően, Heródes király napjaiban született. Jézus Krisztus ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8:12) Hiszek Jézus Krisztusban, amikor azt mondta: „Ha valaki megtartja az én beszédeimet, nem lát halált soha örökké.” (János 8:51) Tudom, hogy Ő és Atyja megjelentek az ifjú Joseph Smith prófétának.

Tudom, hogy Jézus Krisztus tud nekünk segíteni a munkánkban, ha mi segítünk neki a munkájában. „Mert az igazak neve az élet könyvébe lesz írva és jobbon adok nekik örökséget. És ezzel szemben ti most mit mondhatok testvéreim? Azt mondom én nektek, testvéreim, hogy

ha ezzel szemben bármit is mondanátok, mit sem érne, mert Isten szavának be kell teljesednie.” (Alma 5:58)
Tudom, és tanúságomat teszem, hogy van egy élő próféta, Gordon B. Hinckley, aki segíteni tud a munkánkban, ha hallgatunk a tanácsára.

Ti vagytok, drága fiatal barátaim, az egyház reménységei. Ti vagytok azoknak a közösségeknek a reménységei, ahol éltek. Ti lesztek ennek az egyháznak a jövőbeli vezetői, a világ közösségeinek jövőbeli vezetői.

Alázatosan teszem nektek bizonyságomat, hogy ha Mennyei Atyánknak és fiának, Jézus Krisztusnak dolgoztok, akkor ő megáld titeket és vigyázni fog rátok, és egész életetekben megtart titeket. Erről teszek tanúságot maga a mi Urunk, Megváltónk, Szabadítónk, Izráel Szentje, vagyis Jézus Krisztus szent nevében, ámen.